

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 214/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.М. из Б., чији је пуномоћник В.М., адвокат у З., против туженог Ф. а.д. из Б., кога заступа Б.М., адвокат у Б., ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 278/14 од 02.10.2014. године, у седници већа одржаној 30.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог као неоснована, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 278/14 од 02.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду број Гж1 278/14 од 02.10.2014. године је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду број П1 2858/12 од 05.03.2013. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог број 227/09 од 09.10.2009. године заведено 14.10.2009. године о отказу уговора о раду број 1/09 од 01.02.2009. године и анекса 1/09-351 од 24.08.2009. године. Обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и да му надокнади трошкове спора у износу од 106.000,00 динара, све у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011 и 55/2014), па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на пословима референта за правне и царинске послове у служби за правне послове. Дана 24.09.2009. године у канцеларији број 722 у присуству колегиница из другог одељења, тужилац се недолично понашао, па су колегинице сачиниле белешку у којој су навеле на који начин се тужилац недолично понашао. Тужени је 01.10.2009. године донео решење о привременом удаљењу тужиоца са рада почев од 02.10.2009. године. Тужени је тужиоца упозорио о постојању разлога за отказ уговора о раду. Упозорење је заједно са решењем о привременом удаљењу истакнуто на огласној табли туженог, а тужиоцу су непосредно уручени 07.10.2009. године. Тужени је затражио мишљење синдиката. Тужилац се није изјаснио на упозорење. Решење о отказу уговора о раду тужени је донео 14.10.2009. године.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду незаконито зато што упозорење није сачињено у форми коју захтева одредба члана 180. Закона о раду.

Одредбом члана 180. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/2005, 61/2005), је прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. до 6. овог Закона, запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. је прописано да је послодавац дужан да у упозорењу наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Правилно су нижестепени судови ценили да упозорење које је тужени доставио тужиоцу не испуњава услове прописане ставом 2. наведеног члана 180. Закона о раду. У упозорењу је наведено да се тужилац недолично понашао у канцеларији број 722, да је вређао друге запослене, колегинице из сектора службе за рачуноводство. Међутим, тужени је пропустио да наведе у чему се састојало то недолично понашање тужиоца, које запослене је вређао, ко су колегинице из сектора службе за рачуноводствене послове које је тужилац вређао и на који начин. Тужени такође није доставио никакав доказ за наводе из упозорења иако је то прописано наведеном законском одредбом. Изјаве које су сачиниле раднице Љ.П., С.Ћ., С.Р. и Н.Х., на које се тужени позива у решењу у отказу уговора о раду тужиоцу нису достављене да се на њих изјасни. Упозорење је акт покретања отказног поступка. Послодавац упозорењем предочава раднику да постоје разлози за отказ уговора о раду и смисао упозорења је да се тужени изјасни о свему што му се ставља на терет, а пре свега о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и да ли постоје друге околности које су значајне за чињенично и правно разјашњење случаја. Пропуст туженог је у томе што је у упозорењу навео само то да се тужилац недолично понашао 24.09.2009. године у канцеларији број 722 у седишту туженог, а није навео као ни у побијаном решењу у отказу уговора о раду, чињенични опис повреде радне обавезе, односно није навео на који начин је тужилац извршио повреду радне обавезе и који су то конкретни разлози због којих се тужиоцу отказује уговор о раду. Правилно су нижестепени судови ценили ове околности и правилно су утврдили да овај пропуст туженог, решење о отказу уговора о раду чини незаконитим и да се стога нису стекли услови из члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду за отказ уговора о раду.

Како ревидент понавља жалбене наводе о којима се другостепени суд већ изјаснио, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**